

כל גי'א ינשא. אע"ג דל'א כתיב גצי האי קרא דמנחליל'א צמות דה'א איהו [כתיב] צתורה והאי צנצי'אס אפי' הכי כיון דכתיב דהקצ"ה משפילו כגי'א מיייתי ר'איה שהמשפיל עצמו סופו לעלות כדכתיב כל גי'א ינשא: ולענין הלכה צעין דרב'א לא איפשיט'א. הילכך לא גצי משכר צמים ושכר ספינות דיד צעל השטר על התמתנה אצל לגצי נדרים נקטינן לחומר'א וכולן צכלל: **תני'א הנודר מן הדגן אסור אף פגול המזרי יצא**. כיון דמדגן ור' מ'ארי קתני לה: חילק'א. חט'ה נחלקת לצ': ערבים. אחד לג': **טיסני**. אחד לד'. הכי אמר צפ' מי שהפך (מ"ק דף יג.): **ואם אמר גדולי שנה עלי אסור צכולן**. מיהו דוק'א צשלא אסקרן עליו אלא הזמן שהוא יכול לעמוד צו אצל לעולם לא הוי נדר'א כלל שאי אפשר לו לקיימו: **זמני** שלמור"א צלע"ו:

ומותר צכמהין ופטרי'ות. דלא'א פירות הארץ נינהו. מיהו צכלל גידולי קרקע איתנהו כדמפרש ואזיל: **ועל כמהין ופטרי'ות אומר שהכל נהיה צדצרו**. אלמ'א לא'ו גידולי קרקע נינהו דה'א תני צרישא דצריית'א על דצ'ר שאין גידולו מן הארץ אומר שהכל נהיה צדצרו: **מירב'א רבו מארע'א**. ולפיכך כי אמר גידולי קרקע עלי אסור צכמהין ופטרי'ות מיהו עיקר יניקת'א מאזיר'א ינקי ומש"ה מוצרך עליהו שהכל: **תוספת'א** (פ"ד ה"א) הנודר מן התירוש אסור צכל מיני מתיק'ה ומותר ציין. וגרסינן על'ה צירושלמי'א כמ'אן ד'אמר הלכו צנדרים אחר לשון צני אדם כלומר שדרךן לקרות תירוש לדצרים המתוקים ולא לין צרס כמ'אן ד'אמר לא הלכו צנדרים אחר לשון צני אדם התורה קראה אותו תירוש מירושך זה יין. הילכך אן דמשתעינן צלשון לעו אס נדר מן התירוש צלשון הקדש אסור ציין ומותר צכל מיני מתיק'ה ד'אן לא קרינן תירוש אלא לין כלשון תורה. ומן צפ' צכל מערבין (עירובין דף ג.) הנודר מן המזון מותר צמים ומל'א והי'נן צה מים הוא דלא

איקרן מזון הא כל מידי איקר'י מזון על ה' המיני'ס צלבד אמר רצ יוסף צ'אומר כל הון עלי דכה"ג אסור צכל דצ'ר חוץ ממים ומל'א אצל הנודר מן המזון אינו אסור אלא מה' מינין: **בתנ"י מוסר צשא וציריע'ה וצחמיל'ה**. דלא מיקרי כסות: **מוסר להסכסות צגיוי למר**. שאינו צמשמע [אל'א] לצ'ישה: **כל לפי הנודר**. לפי מה שהיה ענין סקרטי'א כימונ'א דללא חלוק של עור שלוצשים העצדים על צגדיה'ס: **יו'אין צשא עצה**. צשבת ולא אמרינן משוי הוא. ולא שק ממש אלא כעין שק דה'א תני צסיפ'א הרועים יו'אין צשקים: **תני'א לי'וד'ה ו'וד'ה** שהמלצוש היה צר ונלטער צו. ומסתצ'ר'א לי דצריית'א פליג'א אמתני' דצ'ב'ר'א דרצי יהודה דתנ'א דמתניתין סציר'א ליה דרצי יהודה מודה לת"ק דכל היכ'א דליכ'א הוכח'ה לצ'ישה משמע ולא טעינה ורצי יהודה דצריית'א משמע דצ'ציר'א ליה דלמשרי טעינה נמי צעי הוכח'ה אצל כל היכ'א דליכ'א הוכח'ה אסור אפילו צטעינה ומסתצ'ר'א דכמתניתין קיימ'א לן הילכך סתמ'א לצ'ישה משמע ולא טעינה אצל היה טעון ומתוך כך נדר אסור צטעינה ומותר צלצ'ישה זהו מה שני"ל. ודצ'רי הרמב"ם ז"ל אי'נס כן צפ"ח מהלכות נדרים (הלכה ט):

של צגד: יוצאים בשקים. צשבת ואין צהס מש'ס משוי כי דרך ל'א'ת צהס מפני הגשמים והוא הדין צלא גשמים נמי שרו: אבל לא בקופ'ה. דלאו דרך מלצוש הוא אלא משוי: היה לבוש צצ'ר והצ'ר כו'. מתמת לבוש: היה פ'עון פשתן הרועי. והוא הדין נמי אס היה טעון למר והי'ע:

הנודר מן הירק פרק שביעי נדרים

רש"י

חילק'א. חט'ה ש'נחלקת לשנים: **ערבים**. לשלשה: **טיסני**. ל'ארבע'ה. ולהכי שרי צכצ'ר נשמת'ה החט'ה: **אסור צכולן**. דכולן גידולי שנה נינהו: **מוסר צכמהין ופטרי'ות**. שגדלין נמי על העצים: **אסור צכולן**. דכמהין ופטרי'ות גידולי קרקע נינהו: **זמני**. שלמור"א

צלע"ו: **אומר שהכל ג"צ**. מדק'א חשיב צכלל שאין גידולו מן הארץ כמהין ופטרי'ות אלמ'א דלאו גידולי קרקע נינהו: **מאזיר'א ינקי**. שאין לה'ס שרשים צ'אך לפיכך אין מצרכין עליה'ס כדצ'ר שגדל מן הארץ: **וה'א קתני על דצ'ר שאין גידולו מן הארץ**. והיינו כמהין ופטרי'ות. אלמ'א אפי' מירב'א נמי לא רצו מארע'א: **שאין יונק**. דהיינו כמהין ופטרי'ות דמאזיר'א ינקי: **בתנ"י חמילה**. כעין יריעה היא: **קונס למר עולה כו'**. משמע מלצוש של מר: **צ'אני'א פסק'ן**. דדייק ולא נפיץ: **עור קשה והי'ע**. מתמת המשו: **והיה ריחו קשה וכו'**: **ואסור להפסיקן לאחוריו**. לעשות משוי מ'אותן מינין דצענין שנלטער נדר דהיינו לעט'ון ולא לכסות ולהכי מותר לכסות: **גב' פונד'א**. אזור חלול שחוגרין צו: **פסקי'א**. פייסול'י'א: **אסקוריטי'א**. מפרש לקמן: **קטנלי'א**. מלצוש של עור קשה ש'וצש על האסקוריטי'א: **אנפלי'א**. הוש"ש צלע"ו של עור: **פליני'א**. סינר: **כיסונ'א דללא**. מלצוש של עור: **פגוס עצה**. מין שק הוא עצה טפי מיריע'ה: **יו'אין צשבת**. צכל אלו דצרים: **אצל לא צסיצה**. של'א יכוף מצי'ה על ראשו ויל'א דמשוי הוי: **ומוסר לעט'ון**. של'א נדר אלא ממלצוש שהרי היה מלטער ממלצוש: **והי'ע**. מכודד משוי: **ואסור לעט'ון**. של'א נדר אלא כפי שה'ר לו המשוי הילכך מותר ללצוש: מתני'

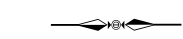
בתיב'ה ולא בקופ'ה ולא במחצלת מפני הגשמים ׀ הרועים יוצאין בשקים ולא רועים בלבד אמרו אלא כל אדם אלא שדברו חכמים בהווה: ר' יהודה אומר הכל לפי הנודר כו': תניא ׀ כיצד א"ר יהודה הכל לפי הנודר יהיה לבוש צמר והצר ואמר קונם צמר עולה עלי אסור ללבוש ומותר למעון היה טעון פשתן והי'ע ואמר קונם פשתן עולה עלי מותר ללבוש ואסור למעון: מתני'

לימ'א תיהוי תיובת'ה דרצ ושמואל דרצ ושמואל אמרי תריי'הו אין מצרכין צור'א מיני מזונות אלא על ה' המיני'ס צלבד אמר רצ יוסף צ'אומר כל הון עלי דכה"ג אסור צכל דצ'ר חוץ ממים ומל'א אצל הנודר מן המזון אינו אסור אלא מה' מינין: **בתנ"י מוסר צשא וציריע'ה וצחמיל'ה**. דלא מיקרי כסות: **מוסר להסכסות צגיוי למר**. שאינו צמשמע [אל'א] לצ'ישה: **כל לפי הנודר**. לפי מה שהיה ענין נדר: **גב' פונד'א**. אזור חלול: **סקרטי'א קטנלי'א**. כול'ס מיני מלצושים של עור וכדמפרש מאי סקרטי'א כימונ'א דללא חלוק של עור שלוצשים העצדים על צגדיה'ס: **יו'אין צשא עצה**. צשבת ולא אמרינן משוי הוא. ולא שק ממש אלא כעין שק דה'א תני צסיפ'א הרועים יו'אין צשקים: **תני'א לי'וד'ה ו'וד'ה** שהמלצוש היה צר ונלטער צו. ומסתצ'ר'א לי דצריית'א פליג'א אמתני' דצ'ב'ר'א דרצי יהודה דתנ'א דמתניתין סציר'א ליה דרצי יהודה מודה לת"ק דכל היכ'א דליכ'א הוכח'ה לצ'ישה משמע ולא טעינה ורצי יהודה דצריית'א משמע דצ'ציר'א ליה דלמשרי טעינה נמי צעי הוכח'ה אצל כל היכ'א דליכ'א הוכח'ה אסור אפילו צטעינה ומסתצ'ר'א דכמתניתין קיימ'א לן הילכך סתמ'א לצ'ישה משמע ולא טעינה אצל היה טעון ומתוך כך נדר אסור צטעינה ומותר צלצ'ישה זהו מה שני"ל. ודצ'רי הרמב"ם ז"ל אי'נס כן צפ"ח מהלכות נדרים (הלכה ט): מתני'

של צגד: יוצאים בשקים. צשבת ואין צהס מש'ס משוי כי דרך ל'א'ת צהס מפני הגשמים והוא הדין צלא גשמים נמי שרו: אבל לא בקופ'ה. דלאו דרך מלצוש הוא אלא משוי: היה לבוש צצ'ר והצ'ר כו'. מתמת לבוש: היה פ'עון פשתן הרועי. והוא הדין נמי אס היה טעון למר והי'ע:

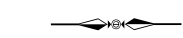
מסורת הש"ס

- א) [מוספת'א פ"ד מ"ק יג.].
- ב) [מוספת'א ריש פ"ד].
- ג) [נצרות מ.].
- ד) שס. ה) שט ולו.
- ו) [מוספת'א שנת פ"ו].
- ז) [צבת סב. מוספת'א שס].
- ח) [מוספת'א פ"ד ע"ש].
- ט) [פ"ו סוה"א].

הגהות הב"ח

א) במשנה פשתן עולה:
ב) רש"י ד"ה סגות עצה.
ג) והוא מכר צפ"א דנעני'ס משנה י"א וחס משמע דהוא מין מרדעת:

לעיו רש"י

שלמור"א [שלמור"א].
מי-מל'ח [של שימורים].
פיישול"א. רצו'ה.
הרש"ש [הרש"ש].
גרבי'ס. נעלי'ס קלות.

מוסר רש"י

שנאמר כל גי'א ינשא. אף על צו דלאו גצי הני קר'א כמי. דצ'י ליה דמי ש'א לדי גי'א, שהשפ'ל, חו'ר וממש'א [טורבין ט.]. הרועים יוצאין בשקים. שמתקין צ'ון מפני הגשמים. שק'ס, מלצוש שק [שבת סב.].

פירוש הרא"ש

שנאמר כל גי'א ינשא וכו'. קרא אחרית'א הוא ור'ס ליה א'אי קרא זה שהשפ'ל כגי'א ינשא: ו'מותר באורי. ד'אן עושין ממנו כרי: בה'יק'א במד'י' ובמי'מי. חילק'א חט'ה ש'נחלקת לשנים: ערבים לשלשה. טיסני ל'ארבע'ה. ואע"פ שקוד'ס ש'מלקו היה אסור צמטים עמה ש'מלקו י'תנהו צכלל דגן ולא אס'ר עצמו אלא צמה שקוד'ס חט'ה מיירי אי נמי הא דק'אמר מותר ש'מלקו קוד'ס מד'ו ויל'א כצ'ר מכלל דגן: בכל פ'ירות הארץ. פרי עץ ופרי האדמה: ועל הווי'ות. שלמור"א צלע"ו: מירב'א מארע'א ק'א רבו. מל'אומית הארץ ה'ס גדילים אע"פ שאי'נס נוגעים צ'קרקע: בתנ"י שק ורייע'ה והמיל'ה. מיני צגדים ה'ס: מותר לבבות בני'ו צצ'ר. של'א מתקין אלא לצגדי צמר: **הב'ל לפי הנודר**. לפי שעת הנדר כיון צניכי ש'מתמת כובד מש'או נדר מותר לכסות: **גב' פונד'א ובסקי'א**. וכן כל אלו מיני מלצושים ה'ס י'ס שה'ס של עור יש שה'ס